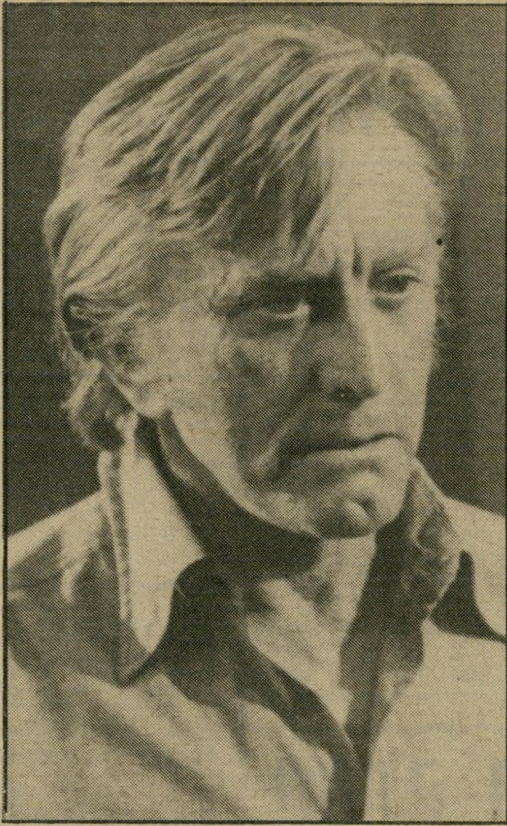

גלוריה גיינור:

**„אם אפסיק לשיר
אפסיק לחיות!“**

קירק דאגלס:

**„גבירתי, בלי
פוליטיקה בבקשה!“**

רפיק גייב:

**„כל הבחורות
בתל-אביב - תמאס!“**

תגידו מה שתגידו על דיסקוטק ה„קולוסאום“ הדיסקוטק הזה משחק אותה בגדול, בקנה-מידה ביני לאומי. מי שחשב שהפתיחה הסנסציונית עם גרייס גינס היתה משהו חד-פעמי, התבדה חיש קל. יכולים לאהוב או לא לאהוב את הסגנון הזה, יכולים לכנות אותו דקדנטי או מטומטם. מי שלא זקוק מדי פעם להתפרקות היסטורית בעזרת מוסיקה מטורפת, מישחק אורות ואלכוהול כדי להשתחרר מהלחץ, שפשוט לא ילך לשם. אני הולכת לפחות פעם בחודש, ואני תמיד נהנית מחדש. כעת מביא לנו ה„קולוסאום“ את גלוריה גיינור, מלכת זמרות הדיסקו, שהצליחה להגביה לצמית מיצעדי הפיזמונים עם להיטה I Will Survive, או בתרגום חופשי „אני אשרד“. פגשתי את גיינור, שהיא גברת דינאמית מאוד:

- **מה את עושה בישראל?**
מה שאני עושה בכל מקום בעולם — שרה.
- **את אוהבת לשיר?**
אני חיה מזה. ואני לא מתכוונת רק לכסף שאני מקבלת תמורת השירה שלי. אני מתכוונת לזה שאם אפסיק לשיר אפסיק לחיות.
- **את יודעת שאנחנו בעיצומה של מרי-המזה?**
בוודאי שאני יודעת. יש לי טלוויזיה בבית. אבל אני לא איש של מילחמה. אני איש-שלום. באתי לכאן בעת צרה כי חלק מהמסר שאני נושאת בשירים שלי הוא לגי רום לאנשים לשכוח מהצרות שלהם.
- **את יודעת ש-I Will Survive היה פה דהיט ענק?**
כן. אני יודעת. הוא היה להיט ענק בכל העולם, והוקלט על-ידי זמרים נוספים. השיר הזה עזר ונתן כוח להרבה אנשים להתגבר על הצרות שלהם. הוא גרם להזדהות עצומה, וזו בעצם עבודתי — לשחרר אנשים מהלחץ. לתת להם להרגיש שהם לא בודדים בעולם.
- **את מתרגשת לקראת הופעתך לפני קהל ישראלי?**
שמעתי שהקולוסאום הוא מקום מדליק. אני אוהבת להופיע לפני קהל שעומד ורוקד. לא קהל מלוקק שיושב בתוך הכסאות שלו. אם אני מתרגשת? אלוהים. אני שרה כליכך הרבה שנים, ואני עדיין מתרגשת כל פעם מחדש.

כשהייתי קטנה לא אהבתי אותה, אולי בגלל שהי חברות של אמא שלי השתגעו אחריו, ובעיני כל מה שהחברות של אמא שלי השתגעו אחריו, היה זקן ומי יושן. אחרי הרבה שנים למדתי לאהוב את קירק דאגלס כשחקן-קולנוע חמיף, שאפשר להעביר איתו ערב בסרט בלי להיכנס לקומפליקציות — בדרך-כלל מותחן בינוני, לא מחייב, או סרט רומנטי שאתה יוצא ממנו עם חיוך על הפנים.

גם הפעם הוא לא בא לכאן כדי להתחרות בסרטיו של אינגמר ברגמן. שוב הוא מצלם בארצנו הקטנה סרט קטן על רומן בין שני ניצולי-שואה, הנפגשים אחרי שנים. את הדמות הנשית ברומן מגלמת השחקנית הישראלית חנה עדן. קירק דאגלס שזוף כאילו חזר זה עתה מהאיים הקנריים או מתחת למכונת השיזוף, מהוקצע, ספורטיבי, מתנווה בכורסה ומבליט את גומת-החן הסנטרית שלו:

- **מר דאגלס, מה דעתך, כאמריקאי ציוני, על מידחמת-הבנון?**
גבירתי, בלי פוליטיקה בבקשה.
- **אתה שחקן שתמיד היה מעורב בחיים הפוליטיים.**
בארצי כן. כאן אני אורח ובאתי לעשות סרט. לא תשמעי ממני מילה בנושא פוליטי. איני די בקיא בחומר. רוצה לדבר על הסרט — בבקשה.

פגשתי אותו בסוכת-המציל של מלמד ואברהם לוי, שבחוף גורדון בתל-אביב. אברהם לוי אמר לי שהוא מלבנון. הוא נראה כמו משיכון למ"ד. רפיק גייב לא אמר שום דבר, עלה לסוכה, וירד עם הדרכון שלו — דרכון לבנוני כשר למהדרין.

- **רפיק, איך הגעת לישראל?**
דרך ראשהניקרה.
- **מהיכן אתה?**
מביירות המערבית.
- **מתי עזבת את ביירות המערבית?**
איך שהתחילה המילחמה והתחילו ההפצצות. עזבתי בכלל את ביירות. נסעתי למצריים. אחר-כך חזרתי דרך לרנקה וג'ונייה. הלכתי לראות אם הבית שלנו עוד עומד. הבית בסדר.
- **במה אתה עובד?**
למישפחה שלי יש בית-חרושת לשוקולד. כעת בית החרושת משותק. כל המישפחה שלי ברחה למיזרח-ביירות.
- **מדוע באת לישראל?**
מדוע לא? שמעתי הרבה על ישראל, והנה התארגנה נסיעה, אז הצטרפתי אליה. אני גר במלון קרלטון ויורד כל יום לחוף-הים. אני מכיר טוב את המצילים.
- **מה דעתך על החתיכות?**
תל-אביב עלא עייני. החתיכות תמאס. לא ראיתי כאלה חתיכות אפילו בביירות.
- **אני ראיתי...**
כן, אבל לא כמו פה. ואללה, לא לובשות שום דבר הבחורות כאן. כעת, כשהפלסטינים הולכים, אני אבוא לפה קבוע לחופשות.
- **לאן נסעת קודם?**
לאכלסנדריה. אבל ואללה, תל-אביב יותר מוצאת-חן בעיני, וגם יותר קרובה. אם תבואי לביירות, תרימי טלפון. אחרי שהמילחמה תעבור, אני אראה לך את חוף-הים שלידי סנט ג'ורג'. אם את אוהבת את החוף של תל-אביב, תאהבי גם את החוף הזה, תפאדלי.